

[Finansministeren]

af konkurrenceevnen og en gennemførelse af den økonomiske politik, som i øvrigt er ridset op i statsministerens åbningstale, er nogle af forudsætningerne for, at der på et senere tidspunkt igen kan blive en større økonomisk vækst og dermed også bedre tal.

Som sagt siger de nye tal noget om alvoren i den situation, vi står i, men jeg synes måske også – og det kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om – at tallene kan bruges i så mange andre sammenhænge.

Jeg lagde mærke til, at da finanslovsforslaget blev fremsat den 31. august, var der en del af medierne, der beskæftigede sig meget med, at nu steg skatterne med 22 mia. kr. fra 1988 til 1989. Hvis man så tager tallene i dag, så stiger de kun med 14 mia. kr. Jeg siger ikke, at det er en særlig god form for argumentation, jeg siger bare, at det er en illustration af, hvordan den offentlige debat undertiden prøver at give et lidt forkert indtryk af, hvad det egentlig drejer sig om.

Lad mig starte mine kommentarer til ordførernes indlæg med først og fremmest at takke ordførerne for de tre regeringspartier for tilslutning til finanslovsforslaget, som det foreligger, og så føje til, at jeg mener, det er meget afgørende for den debat, vi skal have i de kommende to måneder, med henblik på det endelige resultat, at man fra de tre regeringspartiers side argumenterer, som man gør, og har påtaget sig den byrde, som ligger i at stå bag besparelserne på godt og vel 11 mia. kr.

Når man tager i betragtning, hvad der i øvrigt er blevet sagt under debatten her, kommer det til at stå lidt stærkere, at det faktisk er en ganske betydelig byrde at påtage sig.

Hr. Henning Rasmussen spurgte i sit indlæg efter at have kommenteret den almindelige statsfinansielle udvikling: Hvad skal vi tage stilling til? Jeg håber ikke, at der er nogen tvivl om, hvad det drejer sig om: budgettet for 1989. Jeg mener sådan set, svaret er ganske enkelt, og jeg vil godt benytte det til at skære ud i pap, at det, der er afgørende for regeringen, er at fastholde det udgiftsniveau på 208,5 mia. kr., der er lagt. Så kan man bore meget i, om det kræver besparelser på 9, 11 eller 12 mia. kr. Det er en overgrænse, det drejer sig om at holde.

Da finanslovsforslaget blev præsenteret i august måned, forudsatte det besparelser på 11,2 mia. kr., men det småtryk, der blev præsenteret

i tirsdags, viser, at der på nogle udgiftsområder er en opdrift større end forventet, som kan medføre besparelser på måske yderligere 1-1½ mia. kr., for at det overordnede beløb på de 208,5 mia. kr. kan overholdes.

Igen for at fjerne myter vil jeg gerne sige, at det handler jo ikke om, at regeringen bare sådan har lyst til at øge et sparemål dag efter dag. Det handler om, at den har sat sig et mål, der hedder 208,5 mia. kr., og det er det, den ønsker at nå. Og så må debat og skøn fra nu af og frem til den 16. december give det endelige tal for, hvad der skal gennemføres af besparelser. Forudsætningen for bare at undgå, at skatterne stiger, er jo, at dette udgiftspolitiske tal overholdes, og derfor var jeg også meget glad for hr. Henning Rasmussens bemærkning om, at han heller ikke mente, at skattetrykket kunne stige. Jamen så er forudsætningen jo klar, for hvis man vil undgå det, som hr. Henning Rasmussen kunne kalde et egentligt hul i statskassen, må udgifterne holdes på det niveau, regeringen har placeret dem på.

Hr. Henning Rasmussen sagde nej til en række af de konkrete spareforslag, som regeringen har fremsat. Jeg kunne have ridset dem alle sammen op, men jeg vil nødig bidrage til polariseringen – tværtimod – for det handler jo om, at vi når frem til et fornuftigt resultat ved finanslovens vedtagelse. Derfor vil jeg hellere sige, at jeg synes, der er behov for, at man tænker sig meget om, inden man siger nej til en lang række forslag.

Hvis vi tager indkomstoverførselsområdet, bidrager forslagene her i virkeligheden alene til at forhindre yderligere vækst. Der er ikke tale om at sænke selve niveauet, kun om at bryde de væksttendenser, der er på indkomstoverførselsområderne, uanset om det er medicintilskud, boligydelse, kontanthjælp eller varmhjælp, og der kunne nævnes andre eksempler. Alle burde i virkeligheden være parat til at acceptere, at man skulle finde løsninger på det.

Dette med at sige nej til spareforslaget, som nu ligger på bordet fra regeringens side, er en god overgang til også at komme med et par bemærkninger til Fremskridtspartiets ordfører.

Det er beroligende, synes jeg, at Fremskridtspartiet ikke har taget endelig stilling til, hvilken spareplan man skal lægge frem, for så er der dog stadig væk mulighed for at give et par råd med på vejen. Derfor vil jeg sige til Frem-